

*Ovo je noć kad je Krist raskinuo okove smrti
i kao pobjednik od mrtvih ustao.*

(Vazmeni hvalospjev)

Draga braćo i sestre!

Svetkovina Uskrsa proslava je neizmjerne Božje ljubavi prema čovjeku. Liturgija vazmenoga trodnevlja otkriva nam Boga koji umire za čovjeka, svoje predragocjeno dijete, kako bi ga oslobodio od robovanja grijehu u koji je upao te mu istovremeno ukazao i na nove obzore njegove budućnosti. U dramatičnim događajima Velikoga petka otkrivamo Boga koji ne bježi od „ludosti križa“, koji „ni svog Sina ne poštedje, nego ga za sve nas preda!“ (Rim 8,32). A u liturgiji Vazmenog bdjenja slavimo noć „kad je Krist raskinuo okove smrti i kao pobjednik od mrtvih ustao“. I zaista s pravom pjevamo: „O divne li pažnje Božje prema nama. O neshvatljive li ljubavi Očeve: da roba otkupiš, Sina si predao.“ I što više uranjamo u ovo otajstvo Božje trojstvene ljubavi to više shvaćamo kako ono nadilazi naše ljudske kategorije shvaćanja. Samo razum prosvijetljen vjerom može pronicati u smisao 'ludosti križa' te u otajstvu Gospodinove muke, smrti i uskrsnuća otkriti kako nam je Bog u Isusu Kristu darovao nepresušni izvor svoje ljubavi i spasenja.

Ne treba nas stoga začuditi što je današnjem, sekulariziranom čovjeku besjeda o križu često ludost jer, kako reče apostol Pavao, naravan čovjek „ne prima što je od Duha Božjega, njemu je to ludost i ne može spoznati jer po Duhu valja prosuđivati“ (1 Kor 2,14). Mnogi su i danas slični učenicima iz Emausa, koji nisu prepoznali uskrsloga Isusa te, zbunjeni, govore: „A mi se nadasmo da je on onaj koji ima otkupiti Izraela“ (Dj 24,21). Zbog neispunjenih nadanja, pritisnuti teretom svakodnevice - bolešću, nezaposlenošću, siromaštvom, prijetnjom ovrhe, ekonomskom migracijom i odvajanjem od drugih članova obitelji, sporošću rada raznih institucija ili obnove poplavljenog doma, bračnim ili obiteljskim razdorom, osjećajem osamljenosti i napuštenosti te gledajući na poteškoće samo naravnim očima - zaustavljaju svoj pogled na raspetom Isusu i praznom grobu. Ne uočavajući nove obzore uskrsnoga jutra, ponavljaju „a mi se nadasmo“ te se prepuštaju duhu bespomoćnosti i beznađa. Upravo takvima uskrsli Krist i ovoga Uskrsa poručuje: Razapinjanje i smrt nisu kraj. Uskrsno jutro razbija tamu beznađa i otvara vrata nade.

Isus Krist doista živi. Kršćanska vjera naviješta i svjedoči da nas on doista ljubi, da nas nikad ne napušta, da je Božje kraljevstvo već prisutno u svijetu i da raste. „Kristovo uskrsnuće posvuda širi klice toga novoga svijeta; i ako ih se odreže, one

ponovno niču, jer je Gospodinovo uskrsnuće već prodrlo u skriveno klupko ove povijesti, jer Isus nije uskrsnuo uzalud“ (papa Franjo, *Radost Evanđelja*, 278). Može nam se stoga dogoditi da zbog nepravdi, zla, korupcije ili ljudske ravnodušnosti ne vidimo Božju prisutnost. Međutim, tamo gdje se čini da je sve mrtvo, sa svih se strana iznenada ponovno javljaju klice uskrsnuća, koje djeluju na otajstven način. Usred tame počinje uvijek nicati nešto novo, koje prije ili poslije daje plod. Koliko god da se činilo kako vlada posvemašnja tama, dobro se uvijek iznova javlja i širi. Kad mislimo da se stvari neće promijeniti, uskrsli Gospodin nam pokazuje da je on izvojevao pobjedu nad grijehom i smrću.

Vjera je plod osobnog susreta s osobom Isusa Krista. Stoga, vjerovati u njega, znači vjerovati da nas Bog uvijek ljubi te da on svoje nikada ne napušta. I samo očima vjere možemo nadići prazan grob i susresti uskrsloga Krista koji, kako ističe papa u miru Benedikt XVI., ne pripada više sjetilno uočljivom svijetu, nego Božjem svijetu te ga može vidjeti samo onaj komu se on sam dadne vidjeti. A to viđenje uključuje srce, duh i nutarnju čovjekovu otvorenost. Stoga su i učenici iz Emausa, nakon što su im se otvorile oči, a oni prepoznali Isusa u lomljenju kruha, znakovito priznali jedan drugome: „Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio, dok nam je otkrivao Pisma?“ I danas u euharistijskom zajedništvu, dok čitamo Riječ Božju i lomimo kruh, Krist nam svjedoči da je razapinjanje put kojim svakodnevno moraju ići i njegovi učenici, te da je zajedništvo s njim, raspetim, ali i uskrsnim, nepresušno vrelo iz kojega Crkva trajno izvlači uvijek novu snagu za nasljedovanje njegove velikodušne ljubavi, napose u različitim oblicima solidarnosti prema 'malenima'.

Predragi! U ove bolne dane siromaštva i neimaštine, iseljavanja ne samo mladih, nego i čitavih obitelji s djecom, rapidne depopulacije naših slavonskih sela i gradova te razočaranja u nositelje političkoga života i društvenog sustava, pozvani smo biti postojani svjedoci vjere, nade i ljubavi koju nam daje uskrsli Krist. Pozvani smo znati se suobličavati raspetome Isusu, kako bismo iskusili i snagu i radost njegova uskrsnuća. Tu odvažnost u ovoj Godini posvećenoga života na osobit način molimo za vas i očekujemo od vas, dragi članovi ustanova posvećenoga života! Svima vama, draga braćo i sestre, draga braćo svećenici i članovi ustanova Bogu posvećenoga života, koji ste životom i službom dionici zajedništva naše Nadbiskupije i svima vama koji ste s nama povezani, u domovini i diljem svijeta, u zajedništvu s mons. Marinom Srakićem, našim nadbiskupom u miru, od srca želim i molim snagu uskrsne vjere te radostan i blagoslovljen Uskrs!

U Đakovu, o svetkovini Uskrsa 2015. godine

✠ Đuro Hranić
nadbiskup metropolit